

11. Den gamle i skogen.

En fattig tjenestepike reiste engang med sit her-skap igjennem en stor skog, og da de var midt inde i skogen kom der røvere frem og dræpte dem som de fandt; de døde alle undtagen piken, som hadde sprunget ut av vognen og skjult sig bak et træ. Da røverne var borte med sit bytte, kom hun frem og saa det skrækkelige syn av de dr pte; hun begyndte da at graate bitterlig og sa: »Hvad skal jeg stak-kars pike nu ta mig til, jeg kan ikke finde frem i skogen, og her er ikke noget hus, saa jeg sikkert kommer til at sulte ihjel.« Hun gik omkring like til kvelden og lette efter en vei, men kunde ikke finde nogen; saa satte hun sig under et stort træ og gav sig Gud i vold, og vilde bli sittende der og vilde ikke gaa bort, hvad der end maatte h ende. Men da hun hadde sittet der en stund, kom der flyvende en hvit due med en liten guldn kkel i n bbet, la den i hendes haand og sa: »Ser du det store træ der henne, paa det er der en liten laas, som du kan lukke op med denne lille nøkkel, saa finder du mat nok og kommer ikke til at lide nogen sult.« Da gik hun hen til træet og lukket det op, og fandt melk i en liten kop og hvetebr d til at bryte op i melken, saa hun kunde spise sig m t. Da hun var m t, sa hun: »Nu er det paa den tid, da hønsene flyr op til kvelds, jeg er saa træt, gid jeg ogsaa kunde lægge mig i min seng!« Da kom duen flyvende igjen og hadde en anden guldn kkel i nebbet, og sa: »Luk op det træ der, saa finder du en seng.« Hun lukket det op og fandt en deilig bl t seng, saa bad hun til

Vorherre, at han skulde bevare hende om natten og la sig til at sove. Om morgenen kom duen flyvende for tredje gang, bragte hende igjen en liten nøkkel og sa: »Luk op det træ der, saa finder du klær;« og da hun lukket det op, fandt hun klær, som var besat med guld og ædelstener og saa prægtige at ingen kongedatter kunde ha dem prægtigere. Slik levde hun nu i lang tid, og duen kom hver dag og sørget for alt, hvad hun behøvde, og hun levde godt og rolig.

Men engang kom duen og sa: »Vil du gjøre noget for min skyld?« »Hjertelig gjerne,« sa piken. Da sa duen: »Jeg vil føre dig til et litet hus, der skal du gaa ind, og midt i skorstenen sitter en gammel kone, som sier »god dag« til dig; men gi hende for Guds skyld ikke noget svar, hvad hun end sier eller gjør, men gaa forbi hende paa høire haand. Der er en dør, som du lukker op, saa kommer du ind i en stue, hvor der ligger mange, mange ringer av alle slag paa bordet og iblandt dem er der mange med prægtige funklende stener; men dem maa du la ligge og kun søke ut en glat ring, som ogsaa er iblandt dem, og bring den til mig saa hurtig du kan.« Piken gik hen til huset og aapnet det; der sat en gammel kone, som gjorde store øine da hun saa hende og sa: »God dag, mit barn!« Hun svarte ikke, men gik like hen til døren. »Naa, hvorhen?« ropte konen og tok hende i kjolen og vilde holde hende fast; »det er mit hus, ingen faar lov at komme derind, naar jeg ikke gir ham lov.« Men piken tidde bestandig stille, rev sig løs og gik like ind i stuen. Der laa nu paa bordet mange, mange ringer, som glimret og

funklet for hendes øine, dem kastet hun omkring og lette efter den glatte, men kunde ikke finde den. Mens hun lette slik, saa hun at den gamle snek sig bort med et fuglebur i haanden, som hun vilde bort med; da gik hun hen og tok buret fra hende, og da hun løftet det op og saa derind, sat en fugl der som hadde den glatte ring om nebbet. Da blev hun inderlig glad, løp ut av huset med den og tænkte at den hvite due skulde komme og hente ringen, men den kom ikke. Saa lænte hun sig op til et trø og vilde bie paa den, og mens hun stod slik, syntes hun at træet blev mykt og bøielig, at det sænket sine grener ned og at grenene pludselig slynget sig omkring hende og forvandlet sig til to armer. Da hun saa sig om, var træet blit til en deilig mand, som omfavnet hende, kysset hende hjertelig og sa: »Du har frelst mig, den gamle er en heks, som har forvandlet mig til et træ; men hver dag var jeg i et par timer en due, og saa længe som hun havde ringen, kunde jeg ikke faa min menneskelige skikkelse igjen.« Da blev ogsaa hans tjenere og hester befridd fra trolddommen og forvandlet fra trær, og de stod ved siden av ham. Saa reiste de tilbake til hans rike, for han var en kongesøn. Han giftet sig med piken; og de levde vel og lykkelig sammen.
